üte puu näoken selle puu all egäpäe naiskõrta
sumalt paluda, seni kuj tule, kes nii ülempidel
nätte meel ka näoken ta temäl selle puu otsast
jüwwä. Liis kõrt allu mõtsan kuningliku jaht.
Kõige poig essänu mõtsa ärä üten oma walge kuerage
Tal jaanu mõtsan selle seltanige koosen aga ei olemitte
ütelnu et ka kuninge poig om. Selvan kõnelnu temäl
puha oma asja ärä. Na kõrdin mõtsa mööda edesi
ja jaanu wiimäl üte wäikse majasse manu.
Wana naine kuetsen putnu, nemä jõõnu kah ja üten
magame. Ei allu mõrsusse maja. Ku mõrsusse
kodu tullu, ju haten wana naine ärä, kus ka maganu,
na tahten neid ärä toppa. Mõrsusse läännu neid
järest topme, selvan lõõnu nii nigel pää otsast maha,
kõrta toppen ka 12 mõrsusest ärä. Mõrsuste
majan allu üige palju kulda, selvan tahten nüüd
warmaks ponda, kõige poig ei ole miskigi lahken
Mõtsa mööda edesi kõrdin tullu nii jälle nälg nätte
Selvanie allu nii mõni lewä raasus warmanin jõõnu
esi ja andsu kuninge pojal kah noorsalesi ole ka
miskigi ansu, päälest lõõnü tat jalage. Kuninge
poig ütelnu: „Ärä lüwwä, ei woi om rahu esp
wäärt nu terwe kuningriik.“ Kuer ahnu ulume
ja talwest pudanu lewä pätsi maha, sis allu neid
nii nigel jüwwä nüüd. Kuninge poiga otsit

joba ammuki mõtsa mööda taga. Temä pasune äsle
järgi jaad tat wiimäl nätte. Na lõnnu mõtsast
wällä, kuninge poig arsu sulvanie virsa ligi ja näs-
ken aaste aiga üten rahterin jüwwä, sis lubanu tat
esi waatame tulla. Aaste peräst tullu ka kuninge
poig ja küsinu: „Kas sa tunnet neid well nersist
perso laisiw?“ Ta tunnen na puha ärä, sis ant
wimesel jada oopi ja tõises wiis jada oopi sitsu.
Kolmas ast läki üpu ja last ammatist takki. Selvan
pant temä ajemie kerdralisi. —

Kärkjõ
10 Decembril 1890.

Mrõõwa.